

ПРО СОЦІАЛЬНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ І НЕ ТІЛЬКИ...

З моменту загострення суспільно-політичної та економічної ситуації в Україні вже пройшов не один місяць. Усі намагання державної та місцевих влад, різного роду міжнародних діячів і спостерігачів, агенцій і провладних партій, парламентаріїв та фондів не принесли помітної допомоги українському суспільству, яке розділилося на дві категорії: те, що сьогодні хтось називає «сепаратистами», а хтось «федералістам» (хоча між ними є суттєва різниця, навіть, виходячи з того, як науково трактувати і, в якому контексті подавати ці поняття); та те, що волає залишатися у складі України, але за наданням суттєвих демократичних прав і гарантій кожній території.

Подібні ситуації у світовій історії переживала не одна країна. І в кожній з них такі питання розв'язувались не тільки мирним, демократичним шляхом. Проте в тому, що зараз відбувається в нашій країні, – є певна історична закономірність, коли деяке територіальне суспільство шляхом помилок, неправильних переконань, недостатнього досвіду намагається зробити щось краще, з точки зору того суспільного розуміння й моральності, що має територіальна громада, яка стоїть на чолі цих «нових» (у повному розуміння для українського суспільства) перетворень.

У такій ситуації слід сподіватися, що саме різні лідери та політики з повною соціальною відповідальністю підійдуть до розв'язання цього складного питання, яке стосується сьогодні не тільки існування і подальшого виживання окремих територій України у ці нелегкі часи, але й життя кожного члена такої громади, починаючи від дітей, що під артилерійськими снарядами не можуть заснути кожну ніч, та, закінчуючи особами пенсійного віку, про які суспільство і так недостатньо піклувалося до цього часу, а тепер і зась щодо отримання пенсії. Не говорячи вже про виплати заробітної плати працюючим у державних установах та інших структурах, про нестабільно працюючу банківську систему та паніку серед населення, коли неможливо отримати готівку у будь-якій фінансовій установі для придбання елементарних продуктів вживання, щоби прокормити свою родину, а на стихійних базарах за кредитні картки ніхто не розраховує. І це все приклади не із Задзеркалля, а з реально існуючого життя у Слов'янську, Краматорську, Луганську та інших територій, до яких ставляться досі так невідповідально.

Безумовно, позиція редакції журналу, та окремих членів її редколегії не завжди співпадає з думкою окремої громади та її лідерів, політиків та державних діячів, але це дає нам моральне право надати сторінки нашого журналу для пошуку розумних шляхів щодо виходу із цієї кризової ситуації. Ми всі живемо в Україні і для нас не байдужа подальша її доля! Тому запрошуємо усіх небайдужих разом з нами шукати ті моральні та соціальні закономірності розвитку українського суспільства, що дозволяють кожному з нас сказати, що його дії є відповідальними по відношенню до тих верств населення, що не можуть самостійно приймати рішення і залежать від наших загальнонародських позицій.

Головний редактор науково-виробничого журналу «Часопис економічних реформ»

Т. В. Калінеску

